

V ékony j ég 23. fejezet

Ariana, vas árn timer 24 december 2023 - 20:53:52

23.

Az eg ész h étv ég ém nyugodtan telik. Megpr ób álom Stephent elh ívni edz ésre, de ler áz. Nem lep meg, sejtettem, hogy egyed ül akar lenni. Ha a hely ébe k épzelem magam, meg értem a viselked és ét.

En a bar áts águnkat szeretn ém helyre áll ítani, és valahol Q is szeretn é visszakapni a r égi id Qket, k özben pedig eleped az ért, hogy t öbb legyen &

Lucas miatt szint én furdal a lelkiismeretem. B ánt, hogy azt hitte, nem Qt v álasztottam. Mindketten fontosak nekem, egyik ük n élk ül sem érzem magam eg észnek, és tal án a legjobb az lenne, ha nemcsak b íz n ék abban, hogy tudja, hanem elmondan ám neki. V álasztani? Nehezebb lenne, mint azt k épzeln é &

Igaza van, kompenz áltam a cs ók miatt, r áad ásul bosszant, hogy t ülmentem a hat áron, mik özben tiszt ában voltam vele, hogy engedni fogja. V ágyik az ilyesfajta élvezetre, de k özben r ám b ízza, hogy megh úzzam a f éket, és én nem tettem &

H étf Qn m ár hi ányzik, és b ár felh ívni nem merem, üzenetben megk érdezem, j ól van-e. Morcos v álasz érkezik, miszerint megint t úlgondolkodom. Ezen mosolyognom kell, de legal ább eg ész nap írogatunk egym ásnak, ez cs ökkenti a hi ány át.

Kedden viszont nem reag ál, hi ába pr ób álkozom t öbbsz ör is, és min él t öbb id Q telik el, ann ál jobban agg ódom. Sejttem, hogy rossz h íreket kaphatott, de este sz qkszáv úan mind össze annyit ír, hogy majd megbesz élj ük. Pocs ékul alszom.

Szerda est ére m ár gyomoridegem van. Hallom, hogy valaki bedugja a z árba a kulcsot, és tudom, hogy ez úttal nem Stephen az. Lucas felfeh ér, a mosolya is fak ó, én pedig f élve faggatom.

Mi t ört ént?

Ledobja a t ásk áj át az ajt ó mell é, és leveszi a cip Qj ét.

Ut álom az orvosokat.

Mit mondtak?

Nem felel azonnal, maga el é r éved, miel Qtt nagy leveg Qt venne.

V égst ádiom. Beleremeg a sz óba, lehunyja a szem ét.

Sz örnny q lehet kimondani, m ár att ól szenved, hogy besz élnie kell r óla. Napok, esetleg hetek &

Sajn álom.

Már csak fájdalomcsillapítót kap, kezelést nem. Az orvosok lemondtak róla.

Átölelem, ahátát simogatom, aprópuszt adok az arcára. Fogalmam sincs, hogyan segíthetnék neki útjutni ezen, pedig bármit megtennék, hogy enyhítsem a fájdalmát.

Mellette szeretnék lenni szüttője. Nem akarom, hogy ahúgaimnak kelljen Qt megtalálni, és állandóápolásra szorul. Nem akarom, hogy egy nyüves kórteremben haldokoljon & Beleszóhajt a nyakamba, én viszont dermedten állok. Tudom, mit szeretne, csak ez teljesen ellentétes azzal, amit én.

Akkor mi ért nem ész? Kérdezem mégis kiszáradt torokkal, pedig ismerem a választ.

Pénz.

Azt adok.

Szorosabban hújjáhozám, aztán elszakadtólQlem, a szemembe néz.

Felfogtad, hogy lehet, hogy soha többé nem látsz?

Persze, rettegek ettől a lehetőségtől. Legszívesebben önzőQ lennék, de annál jobban szeretem Qt, és tudom, mennyit jelent ez neki.

Igen bőlintok keserűen, aztán hirtelen jön az ötlet, ami reményt ad. Épp ez ért van egy feltevésem: vissza kell jönnöd.

Matt &

Összezavartam. Az arca értetlen, még én sem gondoltam át, de nem merem így elengedni. Akkor sem, ha tényleg önző Q vagyok.

Nem azt mondom, hogy velem kell maradnod, hanem hogy akarok egy esélyt arra, hogy egy ütt találjuk ki, mi legyen kettőnkkel magyarul idegesen, mert félek attól, hogy nemmel felel, bár tisztában vagyok vele, hogy Q is velem akar lenni. Megtudod ezt nekem ígérni? Hogy nem egyedül döntesz? Szólásra nyitja a száját, de megelégzőm. Mindössze ennyit kérek.

Jó egyezik bele. És honnan tudod, hogy betartom?

Óvatosan elmosolyodom, és kinyúlok, hogy megsimogassam az arcát.

Mert szavahihet Q embernek ismerlek.

És ha most mégis hazudok?

Gyere vissza, akár így, akár úgy kérem. Felszóhajt, megrázza a fejét, lehanyatlik a kezem. Nem bírom ki, ha elutasít.

Ne várj rám! Nem akarlak lekötni így, túl bizonytalan & gy Qzködd, de ha csak ennyi a problémáma, ez engem nem tántorít el.

Várni fogok, amíg azt mondod, hogy ne.

Matt &

Ígérd meg!

Kerüli a tekintetemet. Figyelem az arcát, látom rajta, hogy viaskodik, és nem, nem értem, mi ebben a nehéz döntés. Öröknak érzem

azt az id Qt, am íg csendben van, azt án v égre gyeng én elmosolyodik.

Íg érem.

Megcs ókolom. Rem élem, hogy nem csak újabb terhet tettem a nyak ába.

Seg ítek pakolni, és igyekszem nem mutatni, mennyire nem akar ódzik elengednem Qt, pedig bel ül remegek. Annyira belemer ül ök a gondolataimba, hogy összerezzenek, amikor Lucas meg érinti a karomat.

Tartsunk egy kis sz ünetet.

Az ágyra h úz, hozz ám b újik. Megint önz Q vagyok, mert a saj át f élélmeim k ötnék le, pedig tudom, hogy Lucas t öbb okb ól is kiborult. Tele van f ájdalommal és k éts égekkel, mert amellet, hogy elvesz íti az édesanyj át, neki kell felel Qss éget v állalnia a h úgai ért, és mindent itt hagyni, amit az elm últ években fel ép íttet. Nem nehez ítenem kellene a helyzet ét, hanem megk önny íteni. Éreztetni vele, hogy b árhogyan is alakuljon, sz ám íthat r ám.

T ényleg k épes lenn él csak úgy elt qnni az életemb Ql? Elakad a l élegzete, ijedten kapja fel a fej ét és pillant r ám. Nyilv ánval óan nem v árta, hogy felhozom ezt most.

Mondtam, hogy &

Ha nem íg értetem meg veled, bemagyar áztad volna, hogy így a legjobb, ugye?

Igen ismeri be, és visszafekszik. Értem, hogy a maga m ódj án engem pr ób ál k ím élni, hogy ne r ántson mag ával a bizonytalans ágba, de att ól m ég d üh ít a dolog.

Annyira nem lesz ünk messze, p ár óra aut óval. Ne legy él m ár h ülye!

Ne haragudj s óhajtja. El ég nagy a k áosz, és a temet és ut án minden a nyakamba szakad majd. A l ányok nevel ése, új munka, fogalmam sincs, hogy alakul. Nem akarlak hamis ill úzi ókba ringatni. Nem tudom, hogy lesz r ád id Qm.

Megoldjuk.

Nem fogom sz ámon k érni, mit m qvelsz motyogja maga el é, én pedig megdermedek a szavait ól, és csak rem élni merem, hogy én értem f élre, mire akar kilyukadni. Annyira ritk án tal álkozn ánk, hogy &

Nyitott kapcsolatot szeretn él? v ágak a szav ába, és b ár igyekszem leplezni, a hangom remeg a haragt ól. A v álasz m ég halkabban érkezik, s üt bel Qle a bizonytalans ág.

Az lenne a leg értelmesebb.

V ár valaki?

Lucas fel ül, zavartan pislog, csodálkozva mered rám. Érződik, hogy nem számított arra, hogy ilyen következtetésre jutok.

Tessék?

Van otthon valakid?

Hogy gondolhatsz ilyet?!

Nem akarok veszekedni veled. Eszemben sincs haraggal elválni, de nem hiszem azt, hogy mással fogom málnálni az időt, és az elképzelésbe is beleszedülök, hogy Q tegye.

Akkor?

Nem kötelek meg. Jobb lenne, ha &

Nem vágom rá, mire azonnal elnével. Bólint, és még egyszer, utoljára rákérdez:

Biztos vagy benne?

Szeretlek.

Az első Q boldog mosolyt kapom, mióta visszajött.

Én is.

Szeretkezünk. Az emlékeimbe vésem minden porcikáját, a vágytól terhes hangját, hogy el ne felejtsem, amíg újra nem érinthetem &

Úgysem jön vissza.

Megcsókol. Először csak eltöröm, aztán elpattan bennem valami, legszívesebben mögöttem kapnék utána. Sőt árgok a kielégülés után, komoly erőfeszítésembe kerül, hogy elfordítsam a fejem.

Érzi, hogy nyeresre áll, mert tovább duruzsol a fülembe.

Nem érdemel meg téged.

Nem suttogom, mert a mondat az elevenembe talál. Valaki jobbat érdemel.

Lefejtem magamról Stephen kezét, és ellépek tőle.

Nem hiszem el, hogy képes voltam egy pillanatra is elgyengülni. Lucas kétértelmű és félhónapja ment el, azóta egyszer találkoztunk, azt is csak futólag. Az édesanyja halálakor felhívott, de a temetés után pár nappal időnként, és azóta sem keres. Ez volt két hete, és megértem a bizonytalanságot. Addig legalább beszéltek, de most teljesen felszívódott.

Mi van?

A nem az nemet jelent. A barátságomat tudom felajánlani, semmi más. Rajtad múlik, hogy elfogadod-e.

Matty &

Vissza akarlak kapni barátként. Ha ezt nem vagy képes megérteni, akkor menj, és ne gyere vissza!

Dühösen fordít h átat, a mozdulattól a határozottságomat mintha elfújná a szél. Elveszetten bámulok utána, minden egyes távozlódól és ével úgy érzem, megszakad a szívem. Sosem voltam sűrős alkat, mégis marjak a szememet a könnyek, úgy kapok levegőt utána, mint egy fuldokló. Halk hang, Stephen mégis meghallja és megáll. Háttrapillant, aztán szomorúan elmosolyodik.

Jaj, Matty és óhajtja. Visszajön, magához ölel, kapaszkodom belé. Igazából el Qszörpróbálkozik, mióta Lucas eltűnt a képből. Annyira reméltem, hogy sikerült élnem, hogy újra csak barátként gondoljon rám, de úgy tűnik, eddig bírta. Összetört az illúzió, és ez fáj.

Nem akarlak elveszíteni.

Adj egy kis időt, hogy beletörjék a fülembe. Mindenki időnként, én meg úgy érzem, kifutok belőle.

Képes vagy rá?

Elég szeretlek ahhoz, hogy megpróbáljam válaszolja. Hinni szeretnék neki.

Ledönt az ágyra és mellém mászik, de nem ér hozzám.

Hiányzik?

Nem számítottam erre a kérdésre. Nem is értem, mi ért akarja tudni.

Nagyon.

Mit szeretsz benne ennyire?

A hátaára fordul, összefonja a kezét a tarkója alatt, és a plafont bámulja. Bambán pislogok rá, de makacsul kerüli a tekintetemet.

Bekapcsolt a mazochizmusod?

Érdekel.

Nem tudom megmagyarázni felelem. Qszintén. Meg lehet egyáltalán fogni a szerelmet? Nem hinném, vagy csak nekem nem sikerül. Úgy szeretem, ahogy van. Nélküle minden annyira szürke &

Hm.

És te? Mit szeretsz bennem annyira?

Most én leptem meg Qt. S óhajt, továbbra sem néz rám, és csak nagy sokára szólal meg.

Azt hiszem, valahogy ugyan így tudnám megfogalmazni. Nem beszélünk róla többet.

Amint meghallom a csengőhangot, hevesen kalapálni kezd a szívem. Három hete várom, hogy hívjon, megkönnyebbülök, hogy végre

megtette. Izgatottan kapok a telefonom után.

Szia!

Szia! Szólj bele Lucas. Van nálam kulcs, de nem akartam rádtörni. Otthon vagy?

Igen.

Akkor mindjárt ott leszek.

Szörnyen hosszú únak tartom az a pár perc, még meghallom végre az ajtó nyitódását. Nem tudhatom, hogyan döntött, szakítani akar, vagy folytatni, így várom és rettegek egyszerre.

Zavarba jössz, amikor megcsókolom, pedig egy röpké érint és az egész. Tartózkodást tart, és énfélek attól, hogy ez mit jelent.

Hogy vagy?

Jobban.

A testvéreid? Faggatom tovább. Intek, hogy jöjjön beljebb. Leül a kanapéra, nem túl messze, de amikor közelebb húzódom, nem menekül.

Egy picit márkos is.

Nem beszél tovább, mindent úgy kell kihúzni belőle, nekem viszont nehezemre esik feltenni a következő kérdést.

Hogy döntöttél?

Felőhajt és felém fordul, egyenesen a szemembe néz, a reakciómat lesi.

Nem jönnek vissza. Felmondtam a lakást is.

A választól összetörik bennem minden. Bámulok magam elé, cserbenhagynak a szavak, és amikor újra megtalálom a hangomat, hagyom, hogy a dühöm és csalódottságom utat törjön.

Ertem. Szóval kész tények elé állítasz az ígéreted ellenére?

Megrázza a fejét, vesz egy nagy levegőt, és megérinti a kezemet.

Az ígéretem arra vonatkozott, hogy kétféleképpen nem döntök egyedül felelősen, és a folytatástól bennem reked az összes felhozandó tiltakozás. Szeretném, ha velem jönne el.

Tessék? Suttogom döbbenetben. Közelebb hajol, megsimogatja az arcomat, közben ürelmesen vár, én viszont nem tudom, mit kellene mondanom. Nem számítottam rá, hogy ezt kéri tőlem.

Komolyan.

Nem lehet. Minden ideköt. Itt van a munkám, a barátaim. A családom sincs messze, nem mintha ez számítana &

Válassz engem! Szakíts félbe, és ezzel legyen Qzi az összes érvemet.

Lucas &

A nyakamba csókol.

Gyere velem! – suttogja a f ülembe. Arra k érlek, hogy gondold át a v álaszt. Hagyok id Qt. B árhowy is d öntesz, ne t áncolj vissza! Hezit álok, pedig nincs mi ért, semmim nincs, ami t öbbet érne n ála. Megcs ókol, elf újja a k éts égeimet, kis öp ör mindent az elm émb Ql. K és Qbb gondolkodom, most élvezem, hogy itt van velem &

Nagyon furcsa vagy.
Nem n ézek r á, csak lassan az asztalra teszem a kulcs át, és v árok. A torkomban dobog a sz ívem.

Ez mit jelentsen?

Összeszedem a b átors ágomat, és r án ézek. Értetlens éggel vegyes r ém ülettel b ámul vissza r ám.

Elmegyek.

Hov á?

Nem akarom m ég megmondani.

Ez most komoly? Matty &

Az óta nem l áttam ennyire k éts égbeesettnek, hogy kirakt ák otthonr ól, és b ánt, hogy ez úttal miattam ilyen. Az elhat ároz ásomat viszont nem ingatja meg.

M ár eld önt öttem. Csak t ör Qdj bele, k érlek. Ha egy kicsit is sz ám ítok, engedj el k érem. Kitapogatja a m ög ötte l év Q sz éket, és lehuppan r á, maga el é meredve. Nem mozdulok, kiv árok. T öbbsz ör lej átszottam magamban a szitu áci ót, a k önn y q elv ál áson át a komoly balh éig mindenre igyekeztem felk ész ülni. Percek telnek el, mire v égre felpillant és megsz ólal:

Egyed ül m ész?

Nem.

Lucas?

B ólintok. Elmosolyodik, majd nevetni kezd, a f ájdalmas hang b ántja a f ületem. Azt án hirtelen elhallgat.

Mikor?

Most.

Sz óval m ár r égen tudod, és titokban k ész íttet él mindent el Q állap ítja meg. Nem felelek, úgyis tudja, hogy igaza van.

Nagyon haragszol?

Fogalmam sincs, mi ért teszem fel a k érd ést, Qt is meglepem vele.

T úl sok mindent érzek most ahhoz, hogy erre v álaszoljak.

Meg értem. Nekem is neh éz volt meghoznom ezt a d önt ést, de így, hogy k ész t ények el é áll ítottam, minden el Qzm ény n élk ül, fel érhet egy sokkal. F Qleg az ért, mert rajtam k ív ül senkije sincs &

Annak fényében pedig, hogy mennyire igyekezett az elmúlt időszakban, még jobban utálom magam érte & Azt viszont elképzelni sem tudom, hogy Lucast hagyjam el, és inkább Stephennel maradjak. Soha nem engedném el újra, senkiért és semmiért &

Emlékszel, amikor el Qsz örösszebalhíztál velem? Várhatatlanul érte téma, erre Qsen kell koncentrálnom, hogy beugorjon, mire gondol.

Aha.

Azt vágtad a fejemhez, hogy beképzelt vagyok és elkényeztetett. Hogy mindig megkapom, akit akarok.

Igen, ráémlik felelem, Stephen pedig elmosolyodik, a szomorúsága szinte mellbe vág, legszívesebben odamennék hozzá, hogy megvigasztaljam, de nem merek elgyengülni.

Már akkor tudtam, hogy te leszel a kivétel. Azért nem akartam kezdeni veled.

Pedig akkor épp félte ékenységből mondtam.

Tudom. Átkozottul irigy vagyok rá.

Feladom, azelött mozdulok, hogy belegondolnék. Odamegyek hozzá, átölelem, a mellkasomra hajtja a fejét.

Ígérd meg, hogy boldog leszel!

Még ígérem.

Hirtelen mozdul, felkel, végigsimít az arcomon. Tudom, hogy azt akarja, hogy megcsókoljam. Megteszem. Kapaszkodik belém, elmerül az érzésben.

Nem tudsz el, ugye? Beszélünk. Bólintok, mire megnyugszik.

Üzenem Lucasnak, hogy ha megbánt, megöli őm!

Felnevetek. Nem bírta volna ki, hogy ne legyen még egy csípő Qs megjegyzése.

Megmondom.

A kulcsot viszont vidd! kérik komolyan. Továbbra is te vagy az eljárató személy, ha velem történik valami. És legyen nálad, ha egyszer mégis visszajönök.

Ráhagyom. Igaza van, semmibe sem kerül, ha nálam van, Q pedig megnyugtató. Ezt még teljes íthetem neki. Elkészönök. Elenged, meg sem kísérel tartóztatni, pedig tisztában vagyok vele, mennyire szeretne, és ezért hálás vagyok neki. Nem nehezíti meg & Lucas a kocsiajtónak támaszkodva vár rám, és amikor megjelenek, rám villantja a mosolyát.

Na?

Menjünk!

Beülök az autóba, a támlára hajtom a fejem. Sosem hoztam még

ennyire nehéz döntést, beleszed ülök az élménybe.

Féltem, hogy visszatart.

Én is.

Lucas rám néz, és utoljára megkérdi:

Biztos vagy benne?

Igen.

Belül mégis remegek. Nem mintha örökre búcsúznék, megígértem, hogy tartjuk a kapcsolatot, mégis annyira véglegesnek érzem most. Pedig minden szálát nem szakítottam el, ráadásul a munka is összeköt.

Egy vallomással ráadásul tartozom Lucasnak.

Mi az?

Ráérez. Félve pillantok rá, de nem hallgathatom el. Nem akarok titkokat.

Megcsókoltam.

Élesen szívja be a levegőt, de nem tekint haragosnak vagy csalódottnak, inkább csak tudomásul veszi. Talán érti, hogy mi ért &

Búcsúuként?

Igen.

Bólint, sóhaj egy nagyot, és feloldoz.

Nem haragszom.

Akkor jó felelem, és rácsúszatom a tenyeremet a vállán. I év Q kezére. Indít, én pedig az elöttem elsuhanó tájat nézem. Valami furcsa, félélemmel vegyes megkönnyebbül és tölt el. Boldog vagyok, és szomorú egyszerre. De egy pillanatig sem bánom &

Vége